

Kui Sa olled minnuga,
Issand, ja ma Sinnuga.

Issand, wõtta tiwa alla
Sionit so loogudust.
Omma Waimo wälja walla,
Anna rahho siigidust.
Jouame siis surma jöele,
Mõttele siis ka meie peäle!
Sada armo rigist meid
Senna, kus So auu riik.

Wennad, öed olge rõõmsad,
Eilne Jummal ellab weel.
Temma saatmissed on armsad,
Kui meil agga usklik meel.
Laulge lites Temma nimme,
Se teeb teikis paikus imme.
Sündko Temma tahtminne,
Sega rahhul olleme.

Armsad Gesti wennad!

Minnewa aasta on möda läinud, ja teik sedda rõmo ja kurwastust möda winud, mis meie temma sees maitsefime. Mitto neist, kes aasta hakkatuses weel tertwed ja tuggetwad ollid, on mulla alla

läinud omma wiimist wäsimust sest ello see käimisest ärrapuhkama. Mitto on, kes ennast looguniste ei tahha lasta rõmustada, sellepärast, et se, kedda ta hing armastas, on surma läbbitemmast lahbutud; se on talle nago olleks ta ihho liikmetest üks mahha raiutud, ja se haaw wallutab wägga kibbedaate ja ei tahha looguniste järrele anda. Nenda se enne ikka olli, nenda se praego on, ja nenda ka se jäeb: inimessed sündiwad ja surewad. Lühhidelt on need kaks sanna: (sündimine ja surmine) teine teise järrel suust wälja ööltud, ja ei sa egga kord selle peäle mõtteltudai, et sündimisse ja surma wahhel, teik se lühikenne ja pitk ello aeg on. Keik rõmo laulud, õiskamissed ja löbbusad päwad, sõbrus ja armastus; agga ka teik nutto laulud, silma weepisfarad, nukker meel, riidlemissed, wihasamissed, kaddedus, kawwalus ja teik miud ussuagused lugand, mis sündimisse ja suremisses wahhet häddaorruus reisiimisjeks mutab. Se on teigil ni teataw ja tutaw assi, egga polle mul tarwis selle ülle jutlusse otja ülles wõtta, mis minno suggujel hammugi ülle rinna tö on.